

О, ужасъ! Зеръ предателство ти искашъ!...
 Клетнико, азъ безумно я обичамъ,
 Но ако ще би ангелъ да е божи —
 За нея пакъ предасель азъ не ставамъ!
 И по-напредъ глава ти стара, куха,
 Съ коршуми сто безъ милость бихъ продупчилъ!
 (Застава срещу него и го гледа въ силно вълнение.)

Видулъ. (Оскърбенъ и гордо.)

Разпалено момче, срамувай се!
 И какъ можа тъй тия думи грозни
 Уста ти млада, дръзка да изплеши?
 Предателъ азъ? Предателъ дѣдо Видулъ!
 Нимѧ, нещастнико ти не разбра
 Що искамъ азъ? Баща съмъ клѣтъ — мисли!
 (Презъ сълзи.)

Сърдцето бащинско ми туй не дава!
 Не мога азъ! А много я обичамъ...
 Та салъ предъ тая грозна, черна мисль —
 Че въ ржцетѣ мръсни падне жива,
 На тазъ глутница дива — трѣпна цѣль!
 За туй азъ искамъ ней сѣдбата тежка
 Самичкъ ти да облекчишъ... Азъ искамъ
 Ти самъ... съ ржката си...

Недѣлко. (Отстъпя и се удря по челото.)

Азъ...?

Видулъ.

Ти трѣбва днеска туй да сторишъ!
 И гробъ прикритъ наиди ѧ дето щешъ.
 Не искамъ азъ съ ржка си мръсна, дива,
 Врагътъ тѣло ѧ чисто да досегне.

Недѣлко. (Пада на колени.)

О, старче свѣти, прошка искамъ азъ!
 Прости за грѣшнитѣ ми, дръзки думи, —
 Това и въ сънь не можехъ да домисля. (Плаче.)